

ע"פ 48288/03/16 - מדינת ישראל נגד אדם למברטו

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 48288-03-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד

כב' השופט כרמי מוסק

כב' השופטת שירלי רנר

המערערת

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

המשיב

אדם למברטו

ע"י ב"כ עו"ד אכרם אבו לבדה

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' שמעוני) מיום 7.2.16 בת"פ 51086-10-13 ובת"פ 54825-12-13.

כללי

1. אשמתו של המשיב נקבעה על יסוד הודאתו בהטרדה באמצעות מתקן בזק (2 עבירות), איומים (2 עבירות) והיזק לרכוש במזיד. המשיב נדון לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות, הוא חויב בפיצוי המתלוננים ובהתחייבות עצמית. הערעור מופנה כנגד אי ההרשעה וקולת העונש.

2. ואלה המעשים: בת"פ 51086-10-13 הודה המשיב כי ביום 8.3.13 הטריד את זוגתו לשעבר באמצעות שליחת 104 הודעות ממכשיר הטלפון הסלולרי שברשותו, אליה, וכן התקשר אליה. המשיב איים על שלומו של אחיה ושלה גם 18 הודעות כתובות לטלפון של האח, בהן איים על חייו ושלומו, וכן התקשר אליו ואיים עליו. בת"פ 54825-12-13 הודה המשיב כי ביום 30.10.13 איים על אימו בפגיעה בחייו, בחייה ובשלומה, בדרישה לקבל כסף, והרס רכוש במזיד.

טענות הצדדים

3. המאשימה טוענת כי יש להרשיע את המערער, אשר ביצע עבירות חמורות של איומים כלפי אימו על רקע כספי, ואיים והטריד את זוגתו לשעבר ואחיה באמצעות שליחתן של למעלה ממאה הודעות. לעמדתה, האינטרס הציבורי אינו מאפשר להימנע מהרשעה. נסיבות ביצוע העבירות כלפי בת משפחה וכלפי בת זוג לשעבר מחייבות ליתן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של המשיב. נטען כי בעניינו לא מתקיים החרג לכלל ההרשעה של בגיר. זאת, לאור אופייה הייחודי של העבירה בה נקבעה אשמתו של המשיב. כמו כן, נטען כי לא הוכח שהרשעת המשיבלא תגרום לפגיעה חמורה בשיקומו, ואין די בפגיעה בדימויו של נאשם כאדם נורמטיבי, כפי שקבע בית משפט קמא. לא הוכח נזק מוחשי-קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. המשיב טען בבית משפט קמא כי הוא עובד כמאבטח בקניון, אך מתסקיר שירות המבחן עולה כי

הוא עובד כפקח זיהום אויר בתחנה המרכזית ולא כמאבטח. יתרה מזו, גם בנסיבות בהן היה עובד כמאבטח, אין בכך כדי להצדיק את ההימנעות מהרשעתו בשים לב לחומרת העבירות ואופיין. לפיכך, עותרת המאשימה להרשעת המשיב ולהחמרה בעונשו באופן התואם את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דנן. הוסף עוד כי אף שמדובר באיומים, אין מדובר בעבירת איומים קלה וכן מדובר ב - 104 התקשרויות. אי הרשעה משמעה מתן חוסר משקל לעבירת איומים. באשר לאיומים כנגד האם, שבוצעו בין כותלי הבית, נטען כי מדובר באיום חמור המצטרף למעשים האחרים. המערער אף נחקר במשטרה במהלך המעשים וכן לא מדובר באדם צעיר במיוחד.

מנגד, המשיב הפנה לכך שכלפי האם הייתה עבירת איומים אחת ובאישום האחר כלולה גם עבירת איומים אחת, על-כן מדובר בשתי עבירות איומים בלבד. נטען כי המערערת אינה מתייחסת לטעויות משפטיות שנפלו בהחלטת בית משפט קמא, אלא נטען כנגד שאלת אי ההרשעה. בית משפט קמא היה ער לטיעוני המערערת ובסופו של דבר, חרף כל הטיעונים, החליט שלא להרשיע את המשיב, ונימוקיו לכך הנם בעלי משקל. הושם דגש על נסיבותיו האישיות של המשיב, על כך שאינו בקשר עם בת זוגו לשעבר וקיימת לו יציבות תעסוקתית. בית משפט קמא שקלל את כל הנתונים ואף שירות המבחן המליץ על אי הרשעה לאחר שקילת מלוא הנתונים. על כן, מכל אלה, בכל מקרה, ניתן לנהוג על פי הגישה המקלה בשאלת אי ההרשעה ובאה הפנייה לפסיקה שנטען כי הנה תומכת בכך. נטען כי אין להיעתר לערעור המדינה בכל הנוגע בשאלת העונש, זאת נוכח הנסיבות כפי שפורטו לבית משפט קמא ועיקרן עול הפרנסה המונח על המשיב והעובדה שהעונש שהוטל עליו נמצא במתחם העונש הראוי. מכל אלה התבקש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב עולה כי הינו יליד 1987, רווק, גר עם אימו ואחותו הקטנה, עובד מזה כ - 8 חודשים כפקח זיהום אויר בתחנה המרכזית. ללא הרשעות קודמות. לאורך השנים עבד לפרנסתו ולפרנסת המשפחה, על רקע העדר נוכחות אב ומצוקה כלכלית, וניהל אורח חיים תקין. המשיב לקח אחריות על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי מעשי העבירה התבצעו על רקע תחושת חוסר שליטה ומבלי שהמשיב חשב על השלכות מעשיו. הומלץ להימנע מהרשעה ולהטיל על המשיב צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 120 שעות. המשיב הופנה לראיון לבניית תוכנית טיפולית, אך לא התייצב.

דין

5. אשמתו של המשיב נקבעה בגין שני אירועי איומים שהתרחשו בתקופה של כשבעה חודשים. במקרה הראשון הופנו האיומים כלפי בת זוג לשעבר ואחיה, ובאירוע השני - כלפי אימו. מדובר בעבירות שחומרתן ברורה. באשר לאיומים על האם, מקובלת עלינו קביעתו של בית משפט קמא, לפיה אין מדובר באיומים ברף הגבוה שלהם. באשר לאיומים באירוע הראשון, מדובר באיומים מוחשיים יותר, בהם איים המשיב כי יפגע בחיי המתלונן. הכלל הוא כי ההימנעות מהרשעה או ביטולה, יעשה במקרים חריגים: "**רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה**" (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997)). המשיב הודה בביצוע העבירות, לקח אחריות, הביא לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, והביע צער וחרטה עמוקה בפני בית משפט קמא, אשר התרשם כי המשיב ביצע את העבירות על רקע מצוקה ונסיבות חיים מורכבות, וכי מעשיו אינם מאפיינים את אורחות חייו. זאת, כפי שהתרשם שירות המבחן. כמו כן, למשיב אין עבר פלילי.

יחד עם זאת, בעניינו של המשיב לא מתקיימים הכללים החלים בשאלת הימנעות מהרשעה ובוודאי בכל הנוגע לנזק העלול להיגרם מהרשעה. מעשיו של המשיב אינם באים בגדר מעידה רגעית, אלא נמשכו לאורך פרק זמן מסוים. מכל אלה - דין הערעור בשאלת הימנעות מהרשעה להתקבל. המשיב מורשע בעבירות אותן נקבע כי עבר. באשר לעונש - לאור הנסיבות לקולה, אין מקום להתערב בעונש שנגזר על המשיב.

לפיכך, בכפוף לשאלת ההרשעה כמפורט לעיל, לא מצאנו מקום להתערב בגזר הדין.

הערעור בשאלת ההרשעה מתקבל ואילו הערעור על גזר הדין נדחה.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ז, 04 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**